

Lupul de stepa (dupa Herman Hesse)

Razvan

Stăteam în genunchi pe coji de nucă
Într-un colț uitat de lume
Acolo unde mă lepădase Domnul cândva
Și strigam spre ceruri:
Ia- mă, Doamne, la tine, că nu mai pot.
Ce liniște...
Iar apoi strigam din nou:
Fă-mă, Doamne, lup, să mușc beregata căprioarei
Sau fă-mă căprioară, să pasc iarba verde de primăvară
Sau fă-mă iarbă, să mă foșnească vântul
Sau fă-mă pământ, să tac.
I-am auzit glasul răbufnind în mine:
Dar tu, tu ce ai făcut, ca să meriți să vii la mine?!
M-am rugat, Doamne!
Nu e de ajuns.
Ți-am îndeplinit toate poruncile, Doamne!
Nu e de ajuns.
Trăiesc, Doamne!
Nu e de ajuns!!!
Și-atunci am spart oglinda.
Un lup de stepă îmi rânjea multiplicat în zeci de cioburi.